

[Bjørn Westh]

tryk af, at sådan oplever Venstre det, når vi taler om lønmodtagernes opsparring.

Regeringen har ikke sat penge på sit program. Vi venter på svar. Hvor meget? Hvordan? Pengene skal forhåbentlig ikke skaffes ved blot at skære i andre velfungerende erhvervsfremmeordninger, som det er sket tidligere i regeringens tid. Det vil vi være imod. Vi har derimod ikke noget imod, at pengene skaffes fra de passive, generelle skattestøtteordninger, investeringsfondshenlæggelser, varelagernedskrivninger, hvor nytenen pr. krone, det offentlige mister i indtægt, er svær at måle. Her kan der skaffes flere hundrede millioner kroner til en aktiv erhvervspolitik. Lad os gøre det!

Flemming Hansen (KF):

Indledningsvis vil jeg gerne takke industriministeren for en meget spændende redegørelse, der virkelig går i dybden og analyserer de problemstillinger, der er vedrørende erhvervspolitikken herhjemme.

Jeg synes, at redegørelsen virker særdeles gennemarbejdet og bærer præg af stor indsigt og vilje til at løse de problemer, som det danske erhvervsliv står over for, og til indgående at definere, hvad der skal til for at forbedre industriens konkurrenceevne og dermed medvirke til at fjerne underskuddet på betalingsbalancen og nedbringe udlandsgælden.

Jeg finder også, at der er lagt op til værdifuld nytænkning, bl.a. om statens engagement i erhvervslivets udvikling og i forslagene om en betydelig styrkelse af Teknologirådets og Eksportfremmerådets position.

Et af hovedproblemerne for Danmark er, at vor industriproduktion udgør en beskedent del af vores bruttonationalprodukt, nemlig lige under 20 pct., og det er meget lidt sammenlignet med de lande, vi normalt sammenligner os med.

Formålet med vores industriproduktion må derfor være, at det offentlige tilvejebringer den bedst mulige ramme for virksomhedernes egne dispositioner, således at denne andel kan vokse.

Som ministeren siger i redegørelsen, giver markedskræfterne og den generelle økonomiske politik virksomhederne den nødvendige tilskyndelse til at investere, producere og eksportere. Det offentlige opgave må være at

sætte ind, når virksomhederne støder på hindringer, eller når de tilskyndelser, markedet giver, er for svage til, at virksomhederne selv kan løse nødvendige opgaver.

Jeg kan derfor heller ikke være enig i den kritik, der har været rejst af, at regeringen ikke afsætter endnu flere midler til forskellige tilskudsmuligheder. Jeg tror ikke, det er så afgørende at overbyde hinanden i disse beløbs størrelser. Jeg tror, det er langt vigtigere at sætte fælles kræfter ind på at bruge pengene rigtigt, så man virkelig får nogen effekt ud af det.

Da redegørelsen er meget omfattende og taletiden her er knap, vil jeg i det følgende koncentrere mine synspunkter om områder i redegørelsen, som jeg finder særlig væsentlige.

Debatten i Danmark er ofte præget af forholdet mellem store og små virksomheder. Jeg synes, at redegørelsen på god vis gør op med vore forestillinger om, hvorvidt det er de store eller de små virksomheder, der har betydning for vort samfund. Erhvervspolitikken skal hjælpe den store underskov af mindre virksomheder, vi har, til fortsat udvikling og vækst, ligesom det er vigtigt, at erhvervspolitikken lægges således til rette, at nye virksomheder får de bedst mulige betingelser. Men det er rigtigt, som redegørelsen også nævner, at det er de store virksomheder, der er dominerende med hensyn til forskning, teknologisk udvikling og eksport. Jeg finder det dog vigtigt, at vi husker på, at næsten ingen virksomheder starter som store. De virksomheder, der er store i dag, har alle været små for kortere eller længere tid siden.

I redegørelsen er der lagt vægt på, at vi gør ekstra meget for at øge eksporten til de to stærkt voksende markeder Japan og Vesttyskland. Vesttyskland er det land, vi eksporterer mest til. Hele 16 pct. af den samlede danske eksport går til Vesttyskland. Men disse 16 pct. udgør kun 1,7 pct. af den samlede tyske import, og selv om Vesttyskland således er vores største eksportmarked, er vi det industrialiserede land, der har den mindste eksport til Vesttyskland, når vi ser bort fra Irland og Grækenland. Samtlige andre lande har større eksport til Tyskland.

Alene i år betød eksporten til Vesttyskland dog 28 mia. kr. i indtægter. Selv om kun et par og tres procent stammer fra industrieksporten, er det et tal, der svarer til størrelsen